

Nora Roberts

Vastberaden

2009 – De Boekerij – Amsterdam

1

South Dakota

Juni, 1989

Cooper Sullivans oude leventje was voorgoed voorbij. De rechterlijke macht in de gedaante van zijn ouders was niet-ontvankelijk gebleken voor smeekbeden, redelijke argumenten, driftbuien of dreigementen. In plaats daarvan hadden ze hem zonder pardon verbannen van alles wat hij kende en waar hij van hield, naar een wereld zonder speelhallen of Big Macs.

Het enige wat voorkwam dat hij gek werd of echt doodging van verveling, was zijn dierbare Game Boy.

Het leek erop dat hij het samen met Tetris zou moeten rooien gedurende zijn gevangenisstraf – van maar liefst twee verschrikkelijke, stomme maanden lang – in het achterlijke Wilde Westen. Hij wist verdomd goed dat het spel, dat zijn vader zowat rechtstreeks van de lopende band in Tokio had gekocht, een soort omkoopsom was.

Voor een elfjarige was Coop bepaald niet op zijn achterhoofd gevallen.

Bijna niemand in de VS had het spel en dat was hartstikke cool. Maar wat had het voor nut om iets te bezitten wat iedereen wilde hebben als je er niet mee kon pronken bij je vrienden?

Op deze manier was je niets meer dan Clark Kent of Bruce Wayne, de zielige alter ego's van de stoere jongens.

Al zijn vrienden woonden miljarden kilometers verderop in New York City. Die trokken deze zomer met elkaar op en zouden uitstapjes maken naar de stranden van Long Island of de kust van New Jersey. Zijn vader en moeder hadden beloofd dat hij in juli twee weken op honkbalkamp mocht.

Maar dat was ervoor geweest.

Nu waren zijn ouders naar Italië en Frankrijk en andere stomme plaatsen voor een tweede huwelijksreis. En dat was niet meer dan een fraaie term voor een laatste wanhopige poging om hun huwelijk te redden.

Nee, Coop was niet op zijn achterhoofd gevallen.

Omdat het gezelschap van hun elfjarige zoon niet zo romantisch was, hadden ze hem naar zijn grootouders gestuurd die in de rimboe van het debiele South Dakota woonden.

Het godverlaten South Dakota. Zo had hij het zijn moeder altijd horen noemen, behalve toen ze hem glimlachend had verteld dat hij op avontuur ging, dat hij terugging naar zijn wortels. Opeens was het niet meer godverlaten, maar ongerept, zuiver en spannend. Alsof hij niet wist dat ze was weggelopen van haar ouders en hun kleine rotboerderijtje zodra ze achttien was geworden.

En nu werd hij gevangengezet op de plaats die zij was ontvlucht, terwijl hij niks had gedaan. Het was niet zijn schuld dat zijn vader zijn lul niet in zijn broek kon houden of dat zijn moeder dat compenseerde door Madison Avenue leeg te kopen. Die informatie had Coop verkregen door zijn ouders heel bedreven en regelmatig af te luisteren. Omdat zij er een zootje van maakten, moest hij verplicht zijn zomer doorbrengen op een boerderij vol paardenstront bij grootouders die hij nauwelijks kende. En die ontzettend oud waren.

Hij moest helpen met de paarden die stonken en eruitzagen alsof ze je wilden bijten. En met de kippen die al even erg stonken en die je bovendien echt pikten.

Ze hadden geen huishoudster die omeletten maakte van eiwit en zijn actiefiguren opruimde. En ze reden hier in pick-ups in plaats van auto's. Zelfs zijn stokoude oma.

Het was dagen geleden sinds hij voor het laatst een taxi had gezien.

Op de boerderij moest hij klusjes doen en zelfbereide maaltijden eten met ingrediënten die hij nog nooit van zijn leven had gezien. Dat eten was best lekker, maar daar ging het niet om.

Er was maar één tv in huis en die had bijna geen ontvangst en er was nergens een McDonald's. Geen Chinees of pizzeria die bezorgde. Geen vrienden. Geen park, bioscoop of speelhal. Hij kon net zo goed in Rusland of iets dergelijks zijn.

Hij keek op van zijn Game Boy en wierp een blik uit het autoraampje en zag heel veel van wat hij als niets beschouwde. Stomme bergen, stomme bomen. Hetzelfde uitzicht dat hij had gezien sinds ze de boerderij hadden verlaten. In elk geval verstoorden zijn opa en oma zijn spel niet meer door hem aan te wijzen wat er buiten te zien was.

Alsof het hem iets kon schelen dat hier voor zijn geboorte een hoop stomme kolonisten en indianen en soldaten waren geweest. Nee, zelfs nog voor zijn oeroude grootouders waren geboren.

Wie maakte zich druk om Crazy Horse en Sitting Bullshit? Hij hield van X-Men en hij wilde de uitslagen van de bokscampioenschap weten.

Dat het dichtstbijzijnde stadje Deadwood heette, zei meer dan genoeg in Coops ogen.

Hij gaf niks om cowboys, paarden en bizons. Hij gaf om honkbal en videospelletjes. Deze zomer zou hij naar geen enkele wedstrijd in het Yankee-Stadion gaan.

Hij kon net zo goed dood zijn.

Hij zag een groepje beesten die op gemuteerde herten leken door het hoge gras lopen, en een hoop bomen en achterlijke bergen die ontzettend groen waren. Waarom noemden ze ze zwart als ze groen waren? Omdat hij in dat verrekte South Dakota was waar ze nergens verstand van hadden.

Wat hij niet zag waren gebouwen, mensen, straten en stalletjes op de stoep. Wat hij niet zag was zijn thuis.

Zijn oma verschoof wat en draaide haar hoofd om. 'Zie je die elanden, Cooper?'

'Zal wel.'

'We komen zo bij het land van de familie Chance,' zei ze. 'Het was heel vriendelijk dat ze ons hebben uitgenodigd voor het eten. Je zult Lil aardig vinden. Ze is bijna even oud als jij.'

Hij kende de regels. 'Ja, oma.' Alsof hij met een meisje ging spelen. Een stom boerenmeisje dat vast naar paard rook. En erop leek.

Hij boog zijn hoofd en wijdde zich weer aan Tetris zodat zijn oma hem met rust zou laten. Ze leek wel een beetje op zijn moeder. Als zijn moeder oud zou zijn en haar haar niet blond en golvend zou laten maken en zich niet opmaakte. Maar hij zag zijn moeder in deze vreemde, oude vrouw met de lijntjes rond haar blauwe ogen.

Dat was een beetje eng.

Ze heette Lucy en hij moest haar oma noemen.

Ze kookte en bakte heel veel. En ze hing lakens en andere dingen aan een lijn achter de boerderij. Ze naaide en poetste en zong daarbij. Ze had een mooie stem, als je van dat soort dingen hield.

Ze hielp ook met de paarden en Coop moest toegeven dat hij verbaasd en onder de indruk was geweest toen hij haar zo op een paard had zien springen, zonder zadel of wat dan ook.

Ze was oud, waarschijnlijk minstens vijftig, maar ze was niet krakemikkig.

Meestal droeg ze laarzen en een spijkerbroek en geruite bloezen. Maar vandaag had ze een jurk aangetrokken en haar bruine haar, dat anders altijd in een vlecht zat, hing los.

Hij merkte pas dat ze waren afgeslagen van de eindeloze weg toen de rit hobbeler werd. Hij keek naar buiten en zag achter hen meer bomen, land dat minder vlak was en de bergen die een stuk ruwer werden. Het had nog het meeste weg van oneffen groene heuvels met daarboven kale rotsen.

Hij wist dat zijn grootouders paarden fokten en die verhuurden aan toeristen die een rit over de bospaden wilden maken. Daar snapte hij niks van. Waarom zou iemand op een paard willen zitten om langs rotsen en bomen te rijden?

Zijn opa reed over de weg die meer uit stof dan uit grind bestond en Coop zag aan beide kanten koeien grazen. Hopelijk hield dat in dat ze er bijna waren. Niet dat hij zin had om bij de familie Chance te gaan eten of om die stomme Lil te ontmoeten.

Maar hij moest wel plassen.

Zijn opa moest stoppen zodat zijn oma de truck uit kon springen om het veehek te openen en weer te sluiten nadat ze het hek hadden gepasseerd. Toen ze verder hobbelden over de weg ging zijn blaas te protesteren.

Hij zag schuren, loodsen en stallen en het deed er niet toe wat ze precies waren. Het was een teken van beschaving, voor zover mogelijk in deze omgeving.

Op sommige velden groeide iets en in andere renden paarden rond alsof ze niks beters te doen hadden.

Het huis dat in zicht kwam, bleek niet veel van dat van zijn grootouders te verschillen. Een verdieping, ramen, een grote veranda. Alleen was dit huis blauw en dat van zijn opa en oma wit.

Er stonden heel veel bloemen omheen, die iemand die de bloemperken bij het huis van zijn grootouders niet hoefde te wieden misschien mooi zou vinden.

Er stapte een vrouw de veranda op en zwaaide naar hen. Zij had ook een jurk aan. Een lange die hem deed denken aan de plaatjes van hippies die hij had gezien. Haar haar was heel donker en zat in een paardenstaart. Voor het huis stonden twee pick-ups en een oude auto.

Ze leek precies op een hippie, dacht Coop. Ze liep de veranda af terwijl zijn opa naast de oude auto parkeerde. Hij had verhalen gehoord over hippies die hasj rookten en heel veel seks hadden en orgieën hielden.

Zijn opa die bijna nooit iets zei, stapte uit. ‘Dag, Jenna.’

‘Leuk je te zien, Sam.’ De vrouw die een hippie kon zijn gaf zijn opa een zoen op zijn wang en omhelsde daarna zijn oma. ‘Lucy! Ik had toch gezegd dat jullie alleen jezelf hoefden mee te nemen?’ zei ze toen Lucy zich omdraaide en een mand uit de auto pakte.

‘Ik kon het niet laten. Het is een kersentaart.’

‘Nou, daar zeggen we geen nee tegen. En jij moet Cooper zijn.’ Jenna stak haar hand uit net als ze bij een volwassene zou doen. ‘Welkom.’

‘Dank u.’

Ze legde een hand op zijn schouder. ‘Laten we naar binnen aan. Lil heeft zich erop verheugd jou te leren kennen, Cooper. Ze doet even wat klusjes met haar vader, maar ze komen zo. Wil je limonade? Je hebt vast dorst na die rit.’

‘Eh... Ja, ik denk het wel. Mag ik even naar het toilet?’

‘Tuurlijk. We hebben er zelfs eentje binnen.’ Dat zei ze lachend, en hij voelde zijn nek warm worden bij het zien van haar plagende blik.

Het was net alsof ze wist dat hij alles er maar oud en rommelig uit vond zien.

Ze ging hem voor, langs een grote woonkamer en een kleinere, naar de keuken waar het bijna net zo rook als in die van zijn oma.

Naar eigengemaakt eten.

‘Het toilet is daar.’ Ze gaf een klopje op zijn schouder, waardoor zijn

nek nog warmer werd. ‘Zullen wij de limonade op de achterveranda drinken en een beetje bijpraten?’ vroeg ze aan zijn grootouders.

Zijn moeder zou het een damestoilet hebben genoemd. Een beetje opgelucht leegde hij zijn blaas en waste zijn handen bij het fonteintje in de hoek. Daar hingen lichtblauwe handdoeken met kleine roze roosjes aan een stang.

Thuis was het toilet twee keer zo groot en er lagen luxezeepjes in een kristallen schaal van Tiffany, bedacht hij. En de handdoeken waren veel zachter en hadden een monogram.

Treuzelend duwde hij met een vinger tegen de blaadjes van een bos witte margrietten die in een smalle houten vaas op de wastafel stonden. Thuis zouden dat waarschijnlijk rozen zijn geweest. Dat soort dingen was hem tot nu toe niet opgevallen.

Hij had dorst. Kon hij zich maar met een tweeliterfles limonade, zijn Game Boy en eventueel een zak chips op de achterbank van de auto nestelen. Alles was beter dan gedwongen met een stel vreemden op de veranda van een oude boerderij te moeten zitten. En dat vast urenlang.

Hij hoorde ze praten en lachen in de keuken en vroeg zich af hoe lang hij nog kon wachten voor hij echt naar hen terug moest.

Hij wierp een blik uit het kleine raampje en constateerde dat het dezelfde ongein was. Omheinde weiden en kralen, schuren en silo's, stomme boerderijdieren en vreemd uitziende machines.

Het was niet zo dat hij naar Italië had gewild om daar allerlei oude rotzooi te bekijken, maar als zijn ouders hem hadden meegenomen, was er tenminste een kans geweest dat hij pizza had kunnen eten.

Het meisje kwam uit de schuur. Haar haar was donker, net als dat van de hippievrouw, dus dat zou Lil wel zijn. Ze droeg een opgerolde spijkerbroek en hoge gympen en op haar haar dat in twee lange vlechten zat, had ze een rode honkbalpet.

Ze zag er sjofel en stom uit en hij had direct een hekel aan haar.

Vlak na haar kwam er een man uit de schuur. Zijn haar was geel en zat in een lange staart, waardoor zijn conclusie dat ze hippies waren een stuk aannemelijker werd. Hij droeg ook een honkbalpet. Hij zei iets tegen het meisje waarop ze begon te lachen en haar hoofd schudde. Wat het ook was, ze zette het op een lopen, maar de man kreeg haar te pakken.

Coop hoorde haar gieren van de lach toen de man haar in de lucht gooide.

Had zijn vader hem ooit achternagezeten, vroeg Coop zich af. Hem ooit in de lucht gegooid en met hem rondgedraaid?

Niet dat hij zich kon herinneren. Zijn vader en hij hadden ‘discussies’, als daar tenminste tijd voor was. En Coop wist dat er nooit genoeg tijd was.

Boerenkinkels hadden natuurlijk tijd genoeg, dacht Cooper. Die hadden niet te maken met de zware eisen van het zakenleven, zoals een bedrijfsjurist van zijn vaders formaat. Zij waren geen derdegeneratie Sullivans zoals zijn vader, met alle bijbehorende verantwoordelijkheden.

Daarom hadden ze de hele dag de tijd om hun kinderen omhoog te gooien.

Omdat hij iets in zijn maag voelde draaien als hij naar hen keek, keerde hij zich van het raampje af. Omdat hij geen andere keus had, ging hij het toilet uit om zich de rest van de dag te laten martelen.

Lil giechelde toen haar vader haar nog een keer rondzwaaide en ze een beetje duizelig werd. Toen ze weer op adem was, probeerde ze hem streng aan te kijken. ‘Hij wordt níét mijn vriendje.’

‘Dat zeg je nu.’ Josiah Chance kietelde zijn kleine meid even in haar zij. ‘Maar ik zal die stadsknul goed in de gaten houden.’

‘Ik wil geen vriendje.’ Lil wuifde laatdunkend met haar hand, met alle wijsheid van een tienjarige. ‘Die zijn veel te lastig.’

Joe trok haar dicht tegen zich aan en wreef met zijn wang langs de hare. ‘Over een paar jaar zal ik je daar nog eens aan herinneren. Zo te zien zijn ze er. We moesten maar eens gedag gaan zeggen en ons een beetje opknappen.’

Het was niet dat ze iets op jongens tegen had, dacht Lil. En ze wist hoe ze zich netjes moest gedragen als er bezoek was. Maar toch... ‘Moet ik ook met hem spelen als ik hem niet aardig vind?’

‘Hij is een gast. En een vreemdeling hier. Zou jij het niet fijn vinden als er iemand van jouw leeftijd aardig voor je was en je alles liet zien als je onverwachts in New York was?’

Ze trok haar smalle neus op. ‘Ik wil niet naar New York.’

‘Wedden dat hij niet hierheen wilde.’

Daar begreep ze niks van. Hier had je alles. Paarden, honden, katten, de bergen, de bomen. Maar haar ouders hadden haar geleerd dat alle mensen net zozeer van elkaar verschilden als ze hetzelfde waren.

‘Ik zal aardig voor hem zijn.’ In het begin tenminste.

‘Maar je mag er niet met hem vandoor gaan en met hem trouwen.’

‘Pap!’

Ze sloeg haar ogen ten hemel op het moment dat de jongen op de veranda verscheen. Lil bestudeerde hem heel aandachtig, iets wat ze bij elke nieuwe diersoort deed.

Hij was langer dan ze had verwacht en zijn haar had de kleur van denenbast. Hij keek... kwaad of verdrietig, dat zag ze niet goed. Maar het was beide weinig veelbelovend. Hij droeg echte stadskleren, een donkere spijkerbroek die niet versleten of gewassen genoeg was en een stijf wit overhemd. Hij pakte het glas limonade dat haar moeder hem gaf en keek even argwanend naar Lil als zij naar hem.

Hij schrok van de kreet van een havik en Lil kon net voorkomen dat ze in hoongelach uitbarstte. Haar moeder zou niet blij zijn als ze een gast uitlachte.

‘Sam.’ Met een brede grijns stak Joe zijn hand uit. ‘Hoe gaat het?’

‘Ik mag niet mopperen.’

‘En jij ziet er prachtig uit, Lucy.’

‘We doen wat we kunnen. Dit is onze kleinzoon, Cooper.’

‘Aangenaam kennis te maken, Coop. Welkom in de Black Hills. Dit is mijn Lil.’

‘Hallo.’ Ze hield haar hoofd schuin. Hij had blauwe ogen, ijs-op-de-bergen-blauw. Hij glimlachte niet, en zij ook niet.

‘Joe, ga je even opfrissen met Lil. We eten buiten,’ voegde Jenna eraan toe. ‘Daar is het een mooie dag voor. Cooper, kom eens naast me zitten en vertel me wat jij graag doet in New York. Daar ben ik nog nooit geweest.’

Uit ervaring wist Lil dat haar moeder iedereen aan het praten en lachen kon krijgen. Maar Cooper Sullivan uit New York leek de uitzondering op die regel te zijn. Hij gaf antwoord als iemand hem iets vroeg en hij was beleefd, maar veel verder ging hij niet. Ze zaten buiten aan de picknicktafel, een van Lils lievelingsplekjes, en deden zich te goed aan gebraden kip en broodjes, aardappelsalade en sperziebonen die haar moeder had bewaard van de laatste oogst.

De gespreksonderwerpen varieerden van paarden en vee en gewassen tot het weer en boeken en het wel en wee van de buren. Alle dingen die belangrijk waren in Lils wereld.

Cooper mocht in Lils ogen dan even stijf zijn als zijn overhemd, hij slaagde er wel in om overal twee porties van te eten, al deed hij verder nauwelijks een mond open.

Tot haar vader over honkbal begon.

‘Boston gaat dit jaar een einde maken aan de banvloek.’

Cooper snoof minachtend en kromde daarna onmiddellijk zijn schouders.

Op zijn ongedwongen manier pakte Joe het mandje met broodjes en hield het de jongen voor. ‘O, echt wel, meneertje New York. De Yankees of de Mets?’

‘De Yankees.’

‘Die maken geen enkele kans.’ Joe schudde zijn hoofd alsof hij medelijden had. ‘Dit jaar niet, knul.’

‘We hebben een sterke veldbezetting en goede slagmannen. Meneer,’ voegde hij eraan toe alsof hij er net op tijd aan dacht.

‘Baltimore vermorzelt jullie nu al.’

‘Dat is toeval. Vorig jaar speelden ze niks klaar en dit jaar zullen ze langzaam slechter worden.’

‘Als dat gebeurt, zullen de Red Sox hun slag slaan.’

‘In hun dromen, misschien.’

‘O, jij bent een wijsneus.’

Cooper verbleekte wat, maar Joe ging verder alsof hij het niet had gezien. ‘Goed, ik zeg alleen Wade Boggs en Nick Esasky. En dan...’

‘Don Mattingly, Steve Sax.’

‘George Steinbrenner.’

Voor het eerst grijnsde Cooper. ‘Je kunt niet alles hebben.’

‘Ik vraag het even aan mijn expert. De Sox of de Yankees, Lil?’

‘Geen van tweeën. Het wordt Baltimore. Die hebben jonge spelers en ze zijn goed op dreef. Ze hebben Frank Robinson. Boston heeft een plaats in de play-offs, maar dat redden ze nooit. En de Yankees maken dit jaar geen enkele kans.’

‘Niet te geloven dat mijn eigen kind me zo’n verdriet doet.’ Joe legde een hand op zijn hart. ‘Speel je thuis, Coop?’